

ónem mestu, kjer je ležal podorani brat, poganjalo je krvavo klasovje. V škorjančeku, ki se je nad poljem visoko v zrak vzdigal, slišal je svojega tožnika, a on je bežal domóv in nikoli ni smel iti na polje, da bi si ogledal rumeno pšenico in njeno rudeče klasovje.

Prišla je žetev. Néme bregove je oživila vesela, nedolžna družina; ali vsak hleb, katerega se je dotaknil začasni dédič, imel je okus po krvi, in je bil s krvjó poméšan. A v črnej noči, ko ga je trud zazibal v sanje, stal je pred njim okrvávljeni duh rajncega brata ter je stresal nanj kri rudečega klasovja.

Hirajoč od smrtne gróze, od nespanja in gladí, imenoval se je pred družino ubijalca svojega brata, in v sredi rodovitega polja leží mogila zaznamovana z zeleno smreko, kjer je pokopan umorjeni brat s svojim morilcem.

Mirno órjimo vsi podedovano polje, ter si nikar ne želimo svojine bratove, ker smo vsi dédiči le za nekaj časa na tej zemlji in le vest pojde z nami onkraj gróba.

— kl. —

Otroci, bodite složni.

Katarinka je bila dve leti starejša kakor njena sestra Franjica. Da-si starejša vendar ni hotela svojej mlajšej sestri zjutraj pomagati, da bi se bila oblekla; zato je pa bilo vsacega jutra dosti prepira med njima. Ko mati vse to slišijo, rečejo necega jutra: „Ako bodete pridne, povedati vama hočem danes lepo pripovedko; a to vama povém, da morate poprej vse lepo pospraviti po hiši.“

Katarinka in Franjica ste zeló rade poslušale lepe pripovedke, zatorej ste se tudi zeló veselile, ko so jima mati obljubili, da jima danes nekaj lepega povedó. To ste bile danes urne pri delu, vse jima je šlo urno in gladko izpod rok in niti najmanjšega prepira ni bilo danes med njima. Ko je bilo vse pospravljeno in počejeno, začnó mati: „Prst kazalec si je bil nataknil zlat prsten, v katerega je bil vdelan zeló drag kamen. Zaradi tega se je bil prst kazalec prevzel ter ni hotel več pomagati ne palcu ne sredincu, kadar je bilo treba pisati in peró držati; a znano vama je, da pri pisanji vsi trije držé peró. Prst kazalec z dragocénim prstenom mislil se je boljšega in mogočnejšega od svojih továrišev. Zna se, da je bilo tudi nekoliko lenobe pri njem. — Drugi prsti so se razjezili nad njim in so rekli: „Le počakaj, tudi ti nas bodeš še gotovo potreboval, in potlej tudi mi ne pomagamo tebi.“

Za nekoliko dni bi si bil prst kazalec rad cvetico utrgal, a mogel ni, ker mu niso hoteli pomagati ne palec ne drugi prsti na roki. Tako se mu je godila tudi, ko si je hotel natrgati lepih zrelih črešenj z drevesa. Brez pomoči drugih prstov ni mogel ničesar storiti; to je spoznal prst kazalec in žal mu je bilo, da se je bil proti svojim továrišem takó prevzel.“

Ne prevzemi se nikár,
Da ne bode ti na kvár.